

Segélyszállítmány, konténerek

Mi jöhet még? – tehetnénk fel a kérdést azok után, hogy pár hónap alatt nem várt méreteket öltött a menekülthullám csendes Tisza-parti városunkban és teljesen felforgatta békés mindennapjainkat. Nemrégiben még egy-egy sötét bőrűre is rácsodálkoztunk utcáinkon, arab szót meg legfeljebb a tévében hallottunk, jobbik esetben pedig akkor, ha egzotikusnak számító közel-keleti vagy éppen afrikai országba mentünk nyaralni. Mára oda jutottunk, hogy azon csodálkoznánk el, ha reggel, felkelés után egy ilyenem sem találkozunk városkánk utcáin. Sajnos egy ideig ez még álom marad.

Magyarkanizsa kénytelen volt felsőbb szervekhez fordulni segítségért, mert a magukat menekülteknek kikiáltott hivatlan vendégek annyi gondot és problémát okoztak és okoznak a városnak, de most már Martonosnak és Horgosnak is, amivel egyedül nem tudott és nem is tud megküzdeni. Rátelepedtek az életünkre, elfoglalták parkjainkat, tönkre tették féltve őrzött, évtizedek óta gondosan ápoltságunkat, szemétdombbá változtatták utcáinkat, tereinket, a turisták, akikért mindig is küzdenie kellett kis közösségünknek, ilyen helyzetben nyilván nagy ívben elkerülnek bennünket.

Talán nem lenne ennyire feltűnő, ennyire bántó és ekkora teher, ha csak a valós menekültnek számító migránsok érkeznének, akik nem hiszem, hogy meghaladják a napi szinten Magyaránizsára befutó mintegy 1.500 migráns 10 százalékát (bár megfelelő szintű ellátás szempontjából már az sem elenyésző szám), egy ekkora emberáradat azonban már félelemkeltő, veszélyes és egy komolyabb egészségügyi katasztrófa lehetőségét is magával hordozza.

Önkormányzatunk – ahogyan fentebb már elhangzott – több alkalommal is kért segítséget. Nem ideiglenes befogadóközpont létrehozásáért, pusztán segítségért folyamodott a tartományhoz és a köztársasághoz, bár Belgrádból az előbbi többször is szerették volna ráerőltetni. Eddig sikeresen ellenállt az efféle követeléseknek, de nagy kérdés, meddig tudja tartani a frontot. Magyaránizsa barátságos város, a magyaránizsaiak jószívűek, megértőek és segítőkészek, de köszönik: több száz, netalán több ezer állandóan itt lihegő, folyamatos veszélyforrást jelentő menekültből nem kér! Ezek az egyrészt szerencsétlen, életüket mentő, másrészt vagy inkább javarészt csupán a szociális biztonságot, a jobb megélhetést kereső, harmadrészt pedig az európai rend megbontására, felborítására irányuló utasításoknak jó pénzért eleget tevő migránsok közül egy sem hozzánk jött, csak „keresztül gázol” rajtunk, mély és nyilván maradandó nyomokat hagyva maga után. Miért marasztaljuk akkor őket? Menjenek, ahova akarnak, csak ne maradjanak itt! Egy befogadóközpont akár évekre ideláncolná őket hozzánk. No, ez az, amiért Magyaránizsa tiltakozik, méghozzá joggal.

Ha kissé nehézkesen is, de az önkormányzat segélykérése csak eljutott az illetékesekhez. A belügyminisztérium a helyi rendőrelőjárás emberi és műszaki állományát erősítette fel, a tartományi kormány pedig segélyszállítmányokat és anyagi támogatást ígért az önkormányzatnak, hiszen a migránsok tömeges jelenléte nem kis összegeket felemésztő rendkívüli kiadásokkal jár. Kedden estig, amikor e sorokat írtam, a tartományi támogatásból egyetlen kamionnyi, egészen pontosan 8 tonna palackozott ivóvízből, némi tartós élelmiszerből, tisztító és tisztálkodási szerekből valamint fertőtlenítőszerekből álló segélyszállítmány érkezett városunkba, amit a helyi Vöröskereszt irányításával és aktivistáinak bevonásával osztanak szét a migránsok között. Nem a jómódú, eurókötegeiket nagyképpően lobogtató, éttermeinkben, boltjainkban vigyorogva költekező „menekültek”, hanem a szegények, a rászorultak, elsősorban a kisgyermekes anyukák kapnak efféle segítséget. A vélhetően tegnap (szerdán) megérkezett lakókonténerek nyújtotta lehetőségek is elsősorban nekik szólnak. A község által igényelt három konténer a rendőrség udvarában kerül felállításra, amelyek – tekintettel a magas hőmérsékletekre – különös fontossággal bírnak a migránsok tisztálkodása, ebből eredően egészségük/egészségünk megvédése szempontjából, de lehetőséget nyújtanak a pihenésre is. Ahogyan Lackó Róbert kkt-elnök, a migránsügyek megbízott felelőse fogalmazott: a konténerekkel nem csak az éppen nálunk lévő migránsok itt-tartózkodási feltételein javítunk, hanem legalább arra az időre részben mentesítjük tőlük a városközpontot, tereinket, parkjainkat is. Hogy a három konténer mire elég, azt majd a gyakorlat bizonyítja be, ha viszont egy lakókonténer-parkot állítunk fel valahol, akarva-akaratlanul máris létrehozunk egy ideiglenes befogadóközpontot, pont azt, amit nem akarunk.

Tartományi illetékesek kedden azt közölték, hogy szerdán, hasonló tartalommal, mint a múlt héten, egy újabb segélyszállítmány indul Magyaránizsára. Nem örülünk neki, de várjuk. Talán ez lehet a legmegfelelőbb megfogalmazás. Nem örülünk, mert tudjuk, hogy miért küldik, de várjuk, mert egyre nagyobb szükség van rá. A menekültek által ellepett területeket tisztítani, fertőtleníteni kell, a velük kapcsolatban lévő személyeknek védőeszközökre és fertőtlenítőszerekre van szükségük, a migránsoknak pedig – egyre inkább – vízre és élelemre. Mert fogytán a pénzük. Azt pedig tudjuk, az éhes ember nem válogat. Sem ételben, sem eszközökben, hogy megszerezze azt.

Kedden délelőtt a pravoszláv templom főutcai kerítése mellé „ágyat vetett” kisgyermekes család férfitagja egy nyilván nem Szíriából magával hozott dióról tördelte le a külső zöld héjat. Enni akart vagy a két gyerekét akarta megetetni, nem tudom, de nyilván nem volt mivel. Jó lesz ezekre az apró mozzanatokra is odafigyelni...

Bödő Sándor